

ΤΟ ΣΚΑΝΔΑΛΟ ΤΟΥ ΜΟΝΟΤΟΝΙΚΟΥ

[[ΤΡΙΤΟ ΜΕΡΟΣ]]

5

Έτσι, τό έγκλημα κατά τής γλώσσας μας πραγματοποιήθηκε: μέ τρόπο σκανδαλώδη, αίφνίδιο, άπροετοίμαστο και άντισυνταγματικό, και άν κρίνουμε από τήν φλυαρία πού έπακουλούθησε, τήν έπιπόλαιη και άξιοδάκρυτη, ή άσχετη αύτή, βαρυσήαμντη τροπολογία περί έπιβολής του μονοτονικού στον Έλληνικο Λαό, ψηφίστηκε γύρω στις 2 ή ώρα μετά τά μεσάνυχτα – για να έπαληθευθεί άκόμη μιά φορά τό λεγόμενο από τον λαό μας: τής νύχτας τά καμώματα τά βλέπει ή μέρα και γελά...

Άπό πόσους ψηφίστηκε ή τροπολογία αύτή; Κατά δήλωση του άείμνηστου Παναγ. Κανελλόπουλου – δέν ήταν παρών στην συνεδρίαση, άφου ούδείς έγνώριζε πώς ή Κυβέρνηση αίφνίδια θά είσήγαγε προσκολλημένο σε άσχετο, έπουσιώδη νόμο, τέτοιο μέγιστο έθνικό θένα για συζήτηση, – ψηφίστηκε από όχι περισσότερο από 30 (τριάντα) βουλευτές! Τήν πληροφορία έπαναλαμβάνει ο ποιητής-άκαδημαϊκός Νικηφόος Βρεττάκος (« Έθνος» τής 8.5.1990). "Ο,τι λοιπόν έπλασαν αιώνες, στις 2 μετά τά μεσάνυχτα, τό έγκρέμισαν 30 περίπου βουλευτές... Σκανδαλώδης, έπιπόλαιη, πράξη άντιεθνικής βαρύτητας.

6

Ο νόμος έτσι πού χαλκεύτηκε, δημοσιεύτηκε, καθώς μνημονεύσαμε πριν, στην Έφημερίδα τής Κυβερνήσεως μέ άλλο τίτλο και χρεάζεται υπερβολική φαντασία για να τον ανακαλύψει κανείς.

Και όμως, ούδείς είχε τότε, ούρε τώρα, ζητήσει από την Πολιτεία τήν έπιβολή του μονοτονικού. Τό αίτημα του αιώνα

μας, για την γλώσσα μας, υπήρξε σταθερά ένα μόνο: η αναγνώριση της δημοτικής, της γλώσσας του "Εθνικού μας" Ύμνου, ως της μοναδικής σήμερα γλώσσας του ελληνικού Λαού. Καί την αναγνώριση αυτής της πραγματικότητας – όχι την αϊφνίδια επίβολή μιᾶς νέας έντελῶς πραγματικότητας – πραγματοποίησε ἡ μεταδικτατορική Κυβέρνηση τοῦ Κωνσταντίνου Καραμανλή μέ Ἰπουργό Παιδείας τόν κ. Γεώργιο Ράλλη, προσφέροντας στους μαθητές καί στον Λαό μιᾶ ἀπλοποιημένη καί ἀρκετά συγχρονισμένη Νεοελληνική Γραμματική, πού ἀντιμετωπίζει ὅλες σχεδόν τίς ἐμπλοκές τονισμού τῶν λέξεων πού βασάνιζαν τίς παλιότερες γενιές καί κάνει εὔκολο, ἐναρμονισμένο τό ἔργο τοῦ τονισμού – ὑπογραμμίζοντας συγχρόνως πῶς τό μέγα χρέος, γιά δεκαετίες ἴσως, ὄλων μας εἶναι νά μάθουμε νά γράφουμε καί νά χρησιμοποιοῦμε σωστά, ὁμορφα τήν δημοτική.

7

Τότε βέβαια, ἀμέσως μετά τήν δικτατορία (μέ προδρόμους πρὶν ἔπο τήν δικτατορία, δυό ἐφημερίδες τῆς Θεσσαλονίκης πού, ὠστόσο, διατηροῦσαν ἕνα σημάδι στή θέση τῶν πνευμάτων καί τόνιζαν ὅλες τίς λέξεις), εἶχαν ἀρχίσει κάποιες ἐφημερίδες τῆς Ἀθήνας νά ἐφαρμόζουν τό μονοτονικό, – γιά λόγους οἰκονομικούς, ὅπως δήλωναν, γιά νά κερδίσουν χρόνο στήν στοιχειοθέτηση καί στίς διορθώσεις. Ἀλλά ποιός σοβαρός ἄνθρωπος θά διανοοῦνταν νά ὑποστηρίξει ποτέ ὅτι ἐκδότες, φωτοσυνθέτες καί διρθωτές θά καθορίζουν πῶς θά γράφεται ἡ γλώσσα; Ἡ γλώσσα μας ἀποτελεῖ πνευματικό καί ἱστορικό γεγονός κρυσταλλωμένο μέσα στους αἰῶνες καί δέν μπορεῖ νά ὑποκύπτει σέ πενιχρά χρησιμοθηρικά κριτήρια, ὅταν ἄλλες, νεώτερες γλώσσες δέν τά δέχονται. Οὔτε εἶναι λογικό – γιά νά μήν ποῦμε πῶς εἶναι καταγέλαστο – ἀνάλογα μέ τήν στάθμη γλωσσικῆς μόρφωσης τῆς πλειοψηφίας, ἴσως, τοῦ λαοῦ σέ μιᾶ δεδομένη ἱστορική περίοδο, ἡ ὑπεύθυνη Πολιτεία νά αὐξάνει ἢ νά περιορίζει τίς ἀξιώσεις στή γλώσσα, ὥστε ἡ γλώσσα κάθε φορά – ἄθυρμα πλέον – νά προσαρμόζεται στήν ὀκηρία τῶν πολλῶν καί ὄχι οἱ πολλοί στήν ἀρετή τῆς γλωσσικῆς παιδείας.

8

Μετά την δημοσίευση του νόμου, άρχισε να εφαρμόζεται ένα έκτεταμένο σχέδιο φανατικής γλωσσικής και ύλικής καταστροφής:

α) τρομοκρατήθηκαν από την Έξουσία όλοι οι υπάλληλοι του Δημοσίου και των Δημισίων Όργανισμών (ξεχωριστά οι εκπαιδευτικοί, βέβαια), μή τυχόν και αντιδράσουν, και δέν εφαρμόσουν τό μονοτονικό.

β) Καταστράφηκαν χιλιάδες χιλιάδων βιβλία εκπαιδευτικά, αξίας πολλών εκατομμυρίων, έπειδή ή γλώσσα τους ήταν δημοτική πολιτονική, και ξαναστοιχειοθετήθηκαν μονοτονικά – ώσάν τά πνεύματα και οι τόνοι να έμπόδιζαν την ανάγνωσή τους από τους μονοτονιστές, ενώ τό αντίθετο λογικά συμβάνει: όταν για κάποιον αναγνώστη λείπουν κάποια σημεία γνωριμίας και τονισμού των λέξεων, αυτός δυσκολεύεται να διαβάσει ένα κείμενο και χάνει χρόνο.

γ) Ναυάγησε ή διδασκαλία της αρχαίας ελληνικής – της κληρονομιάς μας – στην Δευτεροβάθμια Έκπαίδευση και στις Φιλοσοφικές Σχολές.

δ) Άρχισε ή βιαστική, άσθματική και άκριτη «μετάφραση» των Βασικών Νόμων του Κράτους, πρίν προλάβει να δουλευτεί μέ την κρατική πρακτική ή δημοτική γλώσσα, αλλά για να περάσει, μαζί μέ την δημοτική, και τό μονοτονικό – μέ προφανή βιασμό του ρυθμού εξέλιξης και κάθαρσης της γλώσσας μας, αλλά και της νόμιμης αναχώνευσης και μίξης των στοιχείων της.

9

Άμέσως μετά αυτή την αίφνίδια, βίαιη αλλαγή, αρκετοί μορφωμένοι Έλληνες, – κάποιοι από αυτούς μέ τό αγιάτρευτο «σύνδρομο του προοδευτισμού»... – έκοιμήθηκαν, καθώς θά έλεγε ο Λαός μας, πολυτονιστές και την επόμενη κιόλας ήμέρα, χωρίς να αναρωτηθούν ή να ρωτήσουν τί και πώς, εξέυπησαν μονοτονιστές. Αίφνίδια, τά χαράματα της 11 ης προς την 12η Ίανουαρίου 1982, μετά από μιά δλόκληρη ζωή, κατάλαβαν τί δέν ήταν γράφοντας επί τόσες πρίν δεκαετίες. Κι από τότε, ύποστηριχτές των 30 βουλευτών πού νυσταγμένοι έψήφισαν τό μονοτονικό, δέν έπαψαν να τό εφαρμόζουν και να τό κηρύττουν, τοινίζοντας τά οικονομικά, χρονικά και μορφωτικά του όφέλη.

Ρωτούμε: Ποιά αρχαία γλώσσα, φυσιολογικά και άβίαστα εξελισσόμενη μέσα στους αιώνες, έφάρμοσε έκπτώσεις στις αξιώσεις ιστορικής μνήμης και ακρίβειας, ύποκύπτοντας σε μή γλωσσικά, δηλαδή δικά της, αυτόνομα και όχι έμπορευματολο-

γικά, κριτήρια; Τότε, αν τέτοια κριτήρια ισχύσουν, ή γλώσσα μας, χαροποιώντας τους όκηρους, ήμιμαθείς, καθώς και τις πολυεθνικές τών τών ηλεκτρονικών υπολογιστών, έπρεπε να εφαρμόσει τό λατινικό αλφάβητο – όποτε πολλά τά οίκονομικά και άλλα ύλικά οφέλη.... Κί όμως, όλες οί γλώσσες μέ μακρό παρελθόν – και όχι τόσο μακρό όσο ή έλληνική, – είναι δύσκολες, απαιτητικές, πυκνές σέ μνήμη σημειολογική, και άρνούνται να ύποταγούν σέ κριτήρια χρησιμοθηρικά. Μετά από συζητήσεις 100 και πλέον έτών, ή γαλλική γλώσσα πέρυσι δέχτηκε κάποιες δειλές αλλαγές, – στήν πραγματικότητα: έναρμονίσεις, : μετά από μηνών δημόσιες συζητήσεις, αλλά κι αυτές τις πενιχρές, δικαιολογημένες λογικά αλλαγές, τελικά τις απέκρουσε ή Γαλλική 'Ακαδημία – νόμιμος φρουρός τής γλώσσας του Λαού.

Και εκείνοι δέν έχουν τό βαρύ, ιερό χρέος να προασπίσουν, καθώς έμεις, πού είμαστε και οί μόνοι, τά άρχαία μας Κείμενα, πού χωρίς τόνους και πνεύματα δέν νοούνται. Και γνωστή ή νικηφόρα αντίσταση τών 'Ισπανών στήν ίταμή αξίωση τών πολυεθνικών έταιριών για να καταργήσουν τό ψηφίο ñ.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΤΟ ΣΚΑΝΔΑΛΟ ΤΟΥ ΜΟΝΟΤΟΝΙΚΟΥ
Ευθύνη
Φύλλα μάχης 1